

И ѿ викна сина Костадина:
„На ти, майко вода леко'ита!“ —
И ѿ фърли гла'а Коруно'а; —
Да сѣ любишѣ, какъ сѣ любила!
Ти го барашѣ, я ти го донесоуѣ,
Ако пойдоуѣ въ гора безѣ оружіе.“
Тѣргна сабя, майка си пресече;
Не ѿ однесе въ църковѣ да закопатѣ,
Тукъ ѿ фарли по бѣла Дунава.

91.

Гино Арнауце и Петра хубава.

Посвѣршилѣ сѣ Гино Арнауце,
Сѣ посвѣрши за Петра 'уба'а,
Не ми седе ни день, ни неделя,
Ми отиде на бѣло бачило.
Богъ ѿ убилѣ Гино'а-та майка,
Що му прати наילותи зборо'и:
„Ти си седишѣ, Гино, синко мили,
Ти си седишѣ на бѣло бачило,
И не знаишѣ твоя бѣла Петра
Залюбила селски-те бирачи,
Залюбила турски азаджіи!“
Гино тога мошне сѣ наילותи,
Не си дойде при своя-та майка,
Туку пойде у Петра дама ѣ,
Си ѣ найде въ широка ода'а,
Си заспала, и ми сѣ покрила,
Сѣ покрила сѣ една бѣла риза,
И лице-то роса го фатило.
Гино кротко въ ода'а ѣ влезе;
Бѣла Петра не ми го узнала;
И ѿ откри неидзино-то лице,
Со риза-та роса ѣ избриса,
Ѣ избриса, Петра ѣ целива.
Уще Петра не ми ѣ узнала.
И си сегна во бѣли джепе'и;
Си изваде едно фрушко ноже,